

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4353/2021
14.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раде Затезало, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, из Београда, чији је заступник Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1113/21 од 20.05.2021. године, на седници одржаној 14.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1113/21 од 20.05.2021. године.

Образложење

Виши суд у Суботици, пресудом П 16/19 од 23.02.2021. године, делимично је усвојио тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде начела једнаких права и обавеза проузроковане дискриминацијом, износ од 20.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све у року од 15 дана по пријему писаног отправака пресуде, под претњом извршења (став први изреке). Одбио је тужбени захтев преко досуђеног износа, а до тражених 150.000,00 динара (став други изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове поступка у укупном износу од 44.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж 1113/21 од 20.05.2021. године, усвојио је жалбу тужене и пресуду Вишег суда у Суботици П 16/19 од 23.02.2021. године, преиначио у побијаном делу, тако што је одбио тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде начела једнаких права и обавеза проузроковане дискриминацијом у износу од 20.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до дана исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка у износу од 44.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став први изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженој трошкове првостепеног поступка у износу од 6.000,00 динара, у року од 15 дана под претњом извршења (став други изреке). Обавезао је

тужиоца да накнади туженој трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана под претњом извршења (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. У ревизији је указано на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП. Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка, ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да иста није прописана као разлог за изјављивање ревизије, одредбама члана 407. став 1. тачка 1. – 3. ЗПП. Осталим наводима ревизије у погледу битне повреде одредаба парничног поступка, према оцени овог суда, не доводи се у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Вишег суда у Суботици П 56/15 од 21.09.2016. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца према туженој и утврђено да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина: Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље повређено начело једнаких права и обавеза и извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца АА из ..., које није наведено у Закључку Владе Републике Србије 401-161/2008 од 17.01.2008. године. Тужилац је у току ратних дејстава НАТО савеза на територији тадашње Савезне Републике Југославије, мобилисан као војни резервиста и учествовао је у рату. После окончања ратних дејстава, ни тужиоцу, ни осталим војним резервистима нису исплаћене накнаде, нити ратне дневнице због учешћа у рату. Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, дозвољена је исплата новчане помоћи ратним војним резервистима и то само онима који су имали пребивалиште на територији седам неразвијених општина: Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље (тужба је поднета 17.12.2018. године).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде начела једнаких права и обавеза проузрокованих дискриминацијом у износу од 20.000,00 динара.

Влада Републике Србије је 11.01.2008. године постигла Споразум са ратним војним резервистима који имају пребивалиште у општинама Куршумлија, Лебане, Бојник, Житорађа, Дољевац, Прокупље и Блаце, које су изабране због статуса неразвијених општина, а којим споразумом је регулисана исплата ратних дневница. Закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, одређено је да се пренос

новчаних средстава изврши на посебне рачуне наведених седам општина, те да се ратним војним резервистима из ових општина исплати новчана накнада у складу са закљученим Споразумом, под условом да се та лица одрекну свих потраживања у споровима које су водили пред надлежним судовима против Републике Србије ради исплате накнаде.

Закон о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/09), је ступио на снагу 07.04.2009. године, пре подношења тужбе суду, због чега се постојање основа за дискриминацију цени непосредном применом члана 21. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06).

У конкретној ситуацији правилно је одбијен тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете због повреде права личности, иако је утврђено постојање дискриминације од стране тужене према тужиоцу, с обзиром на то да је тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете застарео због протеча рокова из члана 376. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Службени лист СРЈ“ број 31/93), имајући у виду да је тужба поднета 17.12.2018. године, а наведени Закључак Владе Републике Србије донет 17.01.2008. године, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужиоца и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овога суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**